

Lønnen og om Pladserne, hvor Konsulerne skulle anbringes. Man er fra alle Sider, selv fra deres Side, der ere imod Konsulatreformer, enig om, at Lønnen er for lille. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere, hvad f. Eks. Ordføreren, Hage, siger: „Men paa den anden Side ere Lønningerne i Virkeligheden ikke store, tværtimod det modsatte, hvis man gaar ud fra, at de paagældende skulle være bosatte paa Pladser, hvor Livet er dyrt.“ Bojsen udtaler: „Vi staa altsaa i saa Henseende“ — nemlig i Henseende til Lønnen — „overordentlig beskedent, og vi ere overhovedet ikke i Stand til at lægge den Maalestok, vi herhjemme fra kende, til Grund for Beregninger af Lønninger for den Slags Virksomhed paa Pladser, hvor Livsforholdene ere ganske anderledes end her“. Korsgaard, som er imod de udsendte Konsuler, siger med Hensyn til Lønnen: „Jeg skal i øvrigt give Udvalgets Ordfører Ret i, at naar vi overhovedet skulle udsende Konsuler, saa er det meget rigtigt, at de Lønninger, der her er Tale om, sikkert ikke er for høje“.

Men hvad er det, der gør, at man alligevel ikke kom bort fra de Lønninger, som paa de dyre Pladser — og det er navnlig alle oversøiske Pladser — ere for lave? Det er Sammenhængen med Konsulatafgifterne. Man vil, at denne Reform skal, for at bruge et moderne Udtryk, „hvile i sig selv“, man vil, at det, der indvindes ved Konsulatafgiften, skal strække til til Lønningerne. Og derved kommer man til at lægge dem paa en Prokrustes-seng, saa at man betaler i det væsentlige lige meget overalt, ogsaa paa de Steder, hvor Livet er saa dyrt, at der ikke kan være Tale om at leve for disse Lønninger. Her lægger man Spiren til en Udvikling ogsaa paa dette Punkt, idet man ud over, hvad Konsulatafgiften indbringer, dog bevilger 30,000 Kr., som altsaa kan bruges til at spæde til, hvor der trænges.

Det andet Hovedpunkt, der under denne Debat paatrænger sig Opmærksomheden, er Spørgsmaalet om Pladserne, hvor Konsulaterne skulle ligge. Og her maa jeg sige, at det undrer mig i meget høj Grad, at man ikke ved Reformens Tilendbringelse tog Hensyn til de stærke Advarsler, der bleve givne den Gang af et æret Medlem, der endnu er Medlem af dette Ting, nemlig det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds. Spørgsmaalet er: Er det særlig de oversøiske eller særlig de europæiske Pladser, som man skal lægge Vægt paa at forsyne med udsendte Konsuler? Med den

ærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse, hvad det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds udtaler i saa Henseende, Sp. 5251. Han siger: „Det har forbausset mig meget at høre den ærede Ordfører sige, at man har tænkt sig, at Konsulerne skulde ansættes i Norge, Nordtyskland og England. Jeg tror netop, at det er det modsatte af det, som Handelen og Skibsfarten ønske. Saaledes som jeg har forstaaet de Folk, der have Forstand derpaa, mene de, at netop der, hvor de have deres Agenter og de fleste Forbindelser, og paa Steder, der ligge saa nær ved os, behøve de ingen Konsuler, der kunne de klare sig selv. — Nej! det, Handel og Skibsfart og Industri forlange, det er at faa Konsuler der“

Formanden: Det ærede Medlem bruger for mange og for lange Citater.

Fraenkel: Jeg beder den højtærede Formand undskylde mig, men det har været mig om at gøre at belægge min Udvikling med de Udtalelser, som tidligere ere fremkomne her under den samme Sag. Jeg kan imidlertid, naar det ønskes, afslutte Oplæsningen af dette Citat her. Det vil tilstrækkelig fremgaa af, hvad jeg allerede har fremdraget, at dette ærede Medlem, som kender godt til Udlandet, idet han har rejst meget, netop i høj Grad fremhævede Nødvendigheden af at anbringe de udsendte Konsuler paa de oversøiske Pladser.

Loven, som den foreligger, er i det væsentlige Venstres Værk, og det Værk kan Venstre godt regne sig til Ære. Loven er imidlertid ikke andet end en Begyndelse og trænger til en videre Udvikling. Men Loven er ment som en demokratisk Lov og som et Skridt bort fra Bureaukratismen. Men den er bleven det stik modsatte. Den er i høj Grad bleven en Klasselov netop derved, at Lønningerne ere for smaa, saa at kun rige Folk og velhavende Folks Børn kunne søge ind i denne Karriere. Jeg hører paa ingen mulig Maade til dem, som mene, at al Indsigt eller Dygtighed er samlet enten for neden, for oven eller midt i Samfundet. Jeg tror, at alle Klasser yde deres i saa Henseende. Men jeg tror paa den anden Side, at det paa ingen Maade gaar an, hverken principielt eller af Hensyn til det Arbejde, som skal udrettes, at indrette den Slags Pladser alene for Folk, som have Raad til at betale det Deficit, som opstaar mellem Lønnen og det, som selv det tarveligste Liv paa en saadan Udplads kræver. Jeg skal ogsaa